

PETAR VUKOV

A TEGNAP RÓZSÁI

Ó fekete halál a versben mégis fehér

Hajótöröttek nyomában vadak leselkednek

*Tenger — a lelketlen csaló
és mégis és így is oly ábrándozó*

*Mindaz mit hajdan életnek neveztünk
ma már emlékezés sem*

*Van-e értelme dallal hívni téged
kialudt tűz tűnik messzeséged*

Szentélyek! Ó hatalmas szemétdombok

A szemetet eldobom a költészet terén

*Jönnék a szavak és elmennek
és mindegyik
kis örökkévalóságát kínálgatja*

*A világosság gyűrűje összeszűkül a sötétség egén
a szív sarkában egy meleg esős csillag .*

*A tükör jobb sarkába állok
felül kétoldalt meghasadt ég*

Ott láttalak jégbe fagyva a vers tűzében

Kezeimért fohászkodom

*Keserűn kiejtett degradált Orfeusz
leinti a szétvert szabadság madarát*

*Szerencsésen jársz-kelsz a világban
kis fájdalomdban sajnálatosan felnagyítva*

*Életem mindig hangosan nevet majd
Halálom az örök éjszakában e kacajon átrohan*

*Kertemben esnek az esők
a tiétekben soha többé*

*L' amour et la mort
Quelles deux formidables portes*

*Szárnyas oltárt kerestem
most ti keressétek*

*Az összekuszált csillagok lomha éjszakájában
álmom az úrfáklya daláról
sejti a nap tiszta táját*

*Felismertem a szavakat a dalt is ezután
az élet játszik-e velem
vagy én az élettel talán*

*Ó szabadság
elviharzott évek rémes madara*

*Megbújtam az akasztófák alatt
halálom így sosem talált rám*

*Temetésemre már
a harangok szólnak-e
vagy csak szívem dobol
dobol meg nem áll*

*Halott szavak serege érik bennem
mintha fájdalmasan piruló alma lenne*

*Ősz fölé sodródva
legyen susogásom
a víz felett
zsebemben egy régi
összegyűrt esszé
az öngyilkosságról*

*Nézni a parázsló virágot
az égtől
hogyan lop gazdagságot*

*Ez a szomorú haszontalan nyár
csupa költői sejtelem:
a mákvirágba
csak fekete mag terem*

*Buggyannak az érett olajbogyók
a déli ég zenéjének zuhatagán
de ujjaim — e csomós ágak
a baráti hárfa tényőzőnét
szakítják meg talán*

*Nem írom most a verset
ha nem vagyok boldogtalan
sem béklyóba vert sem bűnös lélek*

ha nem vagy halott
és én is élek

mint a méh ha fullánkot enged
meghal minden szó
ha kimondják a dalban

Attetsző a szó és hű önnön hazugságához

Ha majd a fekete magasságokba indulunk
szent fanyar fények
suttogják nevünket

A szerelem pergamentjén
halálom családfája
mint harmatcseppek az almavirágon

Kezd — a szerelem gyengéd félszigete
a jóreménység toka

Elteltünk a dallal
és életet vágytunk

A harmat fészkébe dal vagy halál hullt?
Nem madaram csak az én hangom színesült meg
a sötét messzeségekben

Éjjel a Város utcáin sétálva
az emberek — a költők látták a Mágust

Úgy szerettelek mint a legszebb versemet
míg teljesen meg nem írtalak
hogy szerelemre taníts másokat
én később világgá bocsátottalak

Múlt régmúlt és befejezett múlt időben
egy napon majd rólad beszélni kezdenek
mint változó fényű messzi csillagot
emlékezetem ködén át tisztának sejtelek

Esténként álmomban csillag-aranyban
felveszem gyászos munkás fizetésem

Sárga levelek futama az Ősz nagydíjáért

A mutatók a virág szétrombolásával fenyegetnek

De a remény jelen van: a hídon állok

Francz Mihály fordítása